

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/55/2021
Identifikačné číslo spisu:	7211232313
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7211232313.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Lenky Praženkovej v právnej veci žalobcu: INFORAMA a. s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 54, IČO: 35 729 864, zastúpeného JUDr. Martinom Špakom, advokátom, Odborárov 49, Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, so sídlom v Košiciach, Rastislavova č. 43, IČO: 00 606 707, zastúpenému JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou, Kováčska 32, Košice, o zaplatenie 224.106,37 eur s prísl., vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 32Cb/43/2012, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. júna 2020 č. k. 3Cob/128/2018- 421 takto,

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zo dňa 05.09.2018 č. k. 32/43/2012-372 žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaný má právona náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 15.11.2011 domáhal zaplatenia sumy 261.787,50 eur z titulu neuhradenia úrokov z omeškania vzniknutých oneskoreným uhradením faktúr vystavených za dodávku liekov a zdravotníckych pomôcok. Konštatoval, že vo veci rozhodol skorším rozsudkom č. k. 32Cb/43/2012-173 zo dňa 23.11.2015 tak, že zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 224.106,37 eur, v prevyšujúcej časti konanie zastavil a žalovaného zaviazal na povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Na základe žalovaným podaného odvolania proti vyhovujúcemu výroku a súvisiacemu výroku o trovách konania, odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.

Súd prvej inštancie v novom konaní vec právne posúdil podľa § 409 ods. 1, § 410, § 340 Obchodného zákonníka, § 516 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s odkazom aj na ust. § 391 ods. 2 C. s. p. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vzniknutých oneskoreným zaplatením faktúr žalovaným za dodávku liekov a zdravotníckych pomôcok. V konaní nebolo sporné, že žalovaný žalobcom dodaný tovar prevzal a kúpnu cenu zaplatil po lehote splatnosti uvedenej v jednotlivých faktúrach, ktoré sú obsiahnuté v prílohe č. 1 žaloby (č. 1. 3 až 17). Obrana žalovaného bola postavená najmä na tvrdení, že sporové strany uzavreli Dohodu o vyrovnaní vzájomných práv a povinností zo dňa 29.06.2009 (ďalej len „Dohoda“), z ktorej podľa žalovaného vyplývala jeho povinnosť zaplatiť žalobcovi len istinu, t. j. kúpnu cenu dodaného tovaru bez úrokov z omeškania. Vzhľadom na odlišný výklad Dohody sporovými stranami t. j., či je predmetom dohody o vyrovnaní len pohľadávka žalobcu voči žalovanému na úrovni istiny alebo sú ním aj úroky z omeškania uviedol, že bolo primárne nutné posúdiť predmet Dohody.

4. Z obsahu Dohody vyplýva, že pozostáva z dvoch pre konanie podstatných častí - z úvodných ustanovení, t. j. z bodov 1.1. až 1.6. a zo samotnej Dohody strán uvedenej v bodoch 2.1. až 2.3. V bodoch 1.1. až 1.5. strany sporu zhodne objasnili predmet ich záväzkového vzťahu a z toho vyplývajúce práva a povinnosti a deklarovali, čo si môže žalobca z titulu ich záväzkového vzťahu uplatňovať zaplatenie špecifikovaných faktúr titulom odpłaty a je oprávnený uplatňovať si právo na zaplatenie príslušných úrokov z dôvodu omeškania s úhradou splatných faktúr vo výške podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie prisvedčil žalovanému, že táto časť Dohody len deklaruje práva, ktoré si môže žalobca proti žalovanému uplatňovať. Tieto nesporné práva a povinnosti sa však strany sporu rozhodli upraviť dohodou, čo vyplýva z bodu 1.6. Dohody, podľa ktorého „účastníci dohody prejavili vôľu vyrovnať vzájomné práva a povinnosti, a preto uzatvárajú túto dohodu za ďalej uvedených podmienok“. Podľa súdu spôsob vyrovnania vzájomných práv a povinností strán sporu vyplýva práve z článku 2 Dohody. Z podaní žalovaného, ktoré žalobca nespochybnil, vyplýva, že dôvodom uzavretia Dohody bolo usporiadanie vzťahov strán sporu v súvislosti s oddľžovaním zdravotníckych zariadení a žalovaný v zmysle tejto Dohody aj zaplatil žalobcovi jednorazovo faktúrami vyčíslenú istinu (t. j. kúpnu cenu dodaných liekov a zdravotníckych pomôcok), čo žalobca rovnako nespochybnil. Súd vychádzal i zo správania žalobcu, ktorý po uzavretí Dohody a prevzatí istiny, uplatnil nárok na úroky z omeškania až po viac ako dvoch rokoch od uzavretia Dohody a javí sa teda ako nelogické v súvislosti s oddľžením uzavretie Dohody, tak ako ju interpretoval žalobca.

5. Na vyššie opísaný skutkový stav, pri aplikácii citovaných zákonných ustanovení a pri viazanosti súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu, mal súd za to, že v zmysle Dohody o vyrovnaní zo dňa 29.06.2009, došlo k zmene vzájomných práv a povinností z ústnej kúpnej zmluvy, na základe ktorej došlo k vzdaniu sa nároku žalobcu spočívajúceho v úrokoch z omeškania, pričom ani písomné vyjadrenia žalobcu a listinné dôkazy, ktoré učinil po vrátení veci odvolacím súdom, nie sú spôsobilé privodiť iný záver, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 C. s. p., a úspešnému žalovanému v predmetnom konaní priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a navrhol odvolaciemu súdu zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ C. s. p.

7. Krajský súd v Košiciach napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice II zmenil tak, že v jeho zamietajúcej časti výroku, čo do sumy 98 402,60 eur uložil vo výroku I. žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi uvedenú istinu. V II. výroku rozsudok v prevyšujúcej zamietajúcej časti potvrdil, v III. výroku zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi nárok - na náhradu trov konania v rozsahu 12 % a v IV. výroku stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania

nepriznal.

8. V odôvodnení uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný žalobcom dodaný tovar prevzal a kúpnu cenu zaplatil po lehote splatnosti uvedenej v jednotlivých faktúrach, ktoré sú obsiahnuté, okrem iného aj v prílohe žaloby a následne aj v prílohe podania označeného ako „späťvzatie žaloby”, teda vyplýva to z predložených listinných dôkazov (Dohoda, faktúry, výpočet úrokov z omeškania) a tiež aj z tvrdení strán sporu.

1. 9. Rovnako medzi stranami nebolo sporné, že žalobca si v konaní uplatňuje nárok na úroky z omeškania za omeškanie žalovaného s úhradou faktúr splatných v období od 15.11.2007 do 05.03.2009, čo vyplýva aj z predložených listinných dôkazov, že Dohoda o vyrovnaní sa týka len časti faktúr, z ktorých si žalobca voči žalovanému uplatňuje úroky z omeškania, konkrétne len tých faktúr, ktoré boli v čase podpisu Dohody o vyrovnaní neuhradené a boli splatné do 30.09.2008. Zároveň sú prílohou uvedenej Dohody ako aj, že nárok žalobcu na úroky z omeškania vznikol aj z faktúr nezahrnutých do Dohody, nie sú jej predmetom a sú špecifikované v odseku 11. rozhodnutia (strana 8 až 13) a zároveň ich zoznam so špecifikovaním ich výpočtu je prílohou podania doručeného súdu 06.03.2012. Žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania z faktúr, ktoré neboli uspokojované v rámci oddĺženia zdravotníckych zariadení a ktoré sú špecifikované v odseku 11. tohto rozhodnutia, teda neboli predmetom Dohody o vyrovnaní uzavretej stranami sporu, a predstavuje sumu 98.402,60 eur. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že aj keď súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie a zistil skutkový stav vecí a tiež správne aplikoval okrem iného aj ustanovenia právneho predpisu o kúpnej zmluve podľa Obchodného zákonníka, napriek tomu nerozhodol správne, pokiaľ

žalobu zamietol v celom rozsahu, a to aj čo do sumy 98.402,60 eur, z dôvodu ktorého je potrebné považovať odvolanie žalobcu za čiastočne dôvodné, a preto v tejto časti napadnutý rozsudok odvolací súd zmenil s prihliadnutím na to, že viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie nevyklučuje, aby odvolací súd vec inak právne posúdil ako to urobil súd prvej inštancie. Základnou procesnou povinnosťou sporových strán je povinnosť uviesť skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci a povinnosť označiť a doložiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Žalobca je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem a žalovaný je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Civilný sporový poriadok je založený na princípe formálnej pravdy, to znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Predmetný spor je sporom medzi žalobcom a žalovaným ako podnikateľmi, a preto súd vykonáva tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Žalovaný v tomto konaní nespochybnil uplatnenú pohľadávku žalobcu vo výške 98.402,60 eur, teda nárok žalobcu na úroky z omeškania, ktoré vznikli z faktúr nezahrnutých do Dohody o urovnaní a vo svojom vecnom vyjadrení k uplatnenej pohľadávke v odpore proti platobnému rozkazu, tak ako to vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, vzniesol len námietku premĺčania vo vzťahu k faktúram s lehotou splatnosti do 15.11.2007 a namietal len údajné nezohľadnenie čiastočných úhrad pri faktúrach č. 693680300, č. 2082570300 a č. 2107570300, k čomu žalobca zaujal stanovisko vo vyjadrení k odporu. V podanom odpore neuviedol žalovaný, že by nemal voči žalobcovi predmetný dlh, prípadne, v akej inej výške má voči žalobcovi dlh. Rovnako nenamietal riadne dodanie tovaru, ani jeho uhradenie v omeškaní, teda nerozporoval túto skutočnosť, že tovar zo strany žalobcu bol žalovanému riadne dodaný i vyfakturovaný. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal už na svoje skôr vydané rozhodnutie, z ktorého okrem iného je tiež zrejmé, že žalovaným vznesená námietka premĺčania práva na plnenie vyplývajúce z faktúr s lehotou splatnosti pred dátumom 15.11.2007 je irelevantná, nakoľko žalobca si v konaní neuplatňuje úroky z omeškania z faktúr splatných pred týmto dátumom, čo v konečnom dôsledku vyplýva aj z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. Pokiaľ teda žalovaný nárok žalobcu na úroky z omeškania, ktoré vznikli z faktúr nezahrnutých do Dohody o vyrovnaní v celkovej výške 98.402,60 eur nerozporoval, v tejto časti odvolací súd považoval nárok žalobcu za nesporný. Z obsahu spisu, z výsledkov vykonaného dokazovania a v konečnom dôsledku aj z dôvodov napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný v tomto smere nevyužil prostriedky procesnej obrany v súdnom konaní, na svoju obranu nepredložil žiadne dôkazné prostriedky a ani neoznačil žiadne dôkazné

prostriedky, preto nepostačuje len samotné tvrdenie žalovaného, že nárok žalobcu je neopodstatnený, prípadne, že k týmto faktúram nárok žalobcu nebol žalovaným odsúhlasený a nebol prípadne aj predmetom dohody, pretože takéto samotné tvrdenie v súdnom konaní nemôže viesť k tomu, aby žalobcom preukázaná pohľadávka nebola žalobcovi v súdnom konaní priznaná. Žalobca okrem tvrdenia v žalobe, predložil súdu prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise (faktúry a dodacie listy potvrdené žalovaným a doklady o ich úhrade, výpočet úroku z omeškania), čo nepochybne vyplýva z obsahu spisu ako aj z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. V nadväznosti na vyššie uvedené, odvolací súd uviedol, že výpočet úrokov z omeškania uplatnený žalobcom, ktorý vznikol z faktúr nezahrnutých do Dohody, ktorý je zároveň prílohou podania zo dňa 13.02.2012 je v súlade s citovaným zákonným ustanovením § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období, a to konkrétne za obdobie omeškania do 31.12.2008 - 14,25 % ročne, za obdobie omeškania od 01.01.2009 do 14.01.2009 - 12,50 % ročne, za obdobie omeškania od 15.01.2009 do 20.01.2009 - 10,50 % ročne, za obdobie omeškania od 21.01.2009 do 10.03.2009 - 10,00 % ročne, za obdobie omeškania od 11.03.2009 do 7.04.2009 - 9,5 % ročne, za obdobie omeškania od 08.04.2009 do 12.05.2009 - 9,25 % ročne a za obdobie omeškania od 13.05.2009 do 12.4.2011 - 9 % ročne. Preto odvolací súd podľa § 388 C. s. p., zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku, čo do sumy 98.402,60 eur tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 98.402,60 eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, vzhľadom na to, že žalobca uniesol dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti svojho nároku v časti o zaplatenie sumy 98.402,60 eur a žalovaný svoju obranu, že povinnosť plniť mu nevznikla, náležite a bez pochybností nepreukázal.

10. Odvolací súd však za nedôvodné považoval odvolanie žalobcu, ktorým napadol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zvyšnom zamietajúcom výroku z dôvodov uvedených v ust. § 365 I písm. /h a f/ C. s. p. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, ktorý podriadil pod relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré aj správne interpretoval.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o nedôvodnosti žalobcom uplatneného nároku vo vzťahu k žalovanému. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že súd nemusí dať vo svojom rozhodnutí odpoveď na všetky sporné otázky, musí však zodpovedať všetky otázky podstatné pre rozhodnutie vo veci. Napadnutý rozsudok spĺňa túto požiadavku, pretože súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasne, stručne a zrozumiteľne vysvetlil, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzal, ako vykonané dôkazy hodnotil, ktoré skutočnosti považoval za nesporné a aké úvahy ho viedli k rozhodnutiu vo veci a ako právne zistený skutkový stav posúdil. S týmto vyhodnotením súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil, pretože toto vyhodnotenie dáva dostatočný podklad pre závery prijaté súdom prvej inštancie. Tvrdené skutočnosti a námietky v podanom odvolaní nie sú teda spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, pretože súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre správne rozhodnutie dôležitými skutočnosťami i námietkami strán sporu. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobcu, odvolací súd uvádza:

11. V posudzovanej veci je predmetom konania aj žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vzniknutých oneskoreným zaplatením faktúr žalovaným za dodávku liekov a zdravotníckych pomôcok, špecifikovaných v napadnutom rozsudku, ktoré faktúry boli v čase podpisu Dohody o vyrovnaní neuhradené a boli splatné do 30.09.2008. V konaní nebolo sporné, že žalovaný žalobcom dodaný tovar prevzal a kúpnu cenu zaplatil po lehote splatnosti uvedenej v jednotlivých faktúrach a tiež, že dňa 29.06.2009 uzatvorili Dohodu o urovnaní vzájomných práv a povinností zo dňa 29.06.2009, z ktorej podľa žalovaného vyplývala jeho povinnosť zaplatiť žalobcovi len istinu t. j. kúpnu cenu dodaného tovaru bez úrokov z omeškania a žalobca tvrdil, že Dohoda je len vzájomným odsúhlasením záväzkov žalovaného voči žalobcovi a touto Dohodou nebol dotknutý nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania. Závery súdu prvej inštancie o tom, že spôsob vyrovnania vzájomných práv a povinností vyplýva práve z čl. 2 Dohody sú vecne správne a majú oporu aj vo vykonanom dokazovaní, a preto

odvolací súd na tieto závery súdu prvej inštancie aj odkazuje v celom rozsahu.

12. Nedôvodnú preto považuje odvolací súd námietku žalobcu v podanom odvolaní o tom, že Dohoda je len vzájomným odsúhlasením záväzkov žalovaného voči žalobcovi a že touto Dohodou nebol dotknutý nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania. Je potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie aj v tom, že v bodoch 1.1. až 1.5. Dohody strany sporu len zhodne objasnili predmet ich záväzkového vzťahu a teda tieto body Dohody len deklarujú práva, ktoré si môže žalobca proti žalovanému uplatňovať. Samotný spôsob vyrovnania vzájomných práv a povinností vyplýva práve z čl. 2. Dohody. Z bodu 1.6. Dohody, podľa ktorého „účastníci Dohody prejavili vôľu vyrovnať vzájomné práva a povinnosti, a preto uzatvárajú túto Dohodu za ďalej uvedených podmienok” vyplýva, že tieto nesporné práva a povinnosti (deklarované v bode 1.1. až 1.5. Dohody) sa strany sporu rozhodli upraviť (prejavili vôľu) a aj upravili Dohodou a jej spôsob, vrátane rozsahu vyplýva z bodu 2. Dohody. Žalovaný v zmysle tejto Dohody, dôvodom ktorej bolo aj usporiadanie vzťahov strán sporu v súvislosti s oddľžovaním zdravotníckych zariadení, o čom bezpochyby žalobca vedomosť mal a túto skutočnosť nerozporoval, faktúrami vyčíslenú istinu (kúpnu cenu dodaných liekov a zdravotníckych pomôcok) žalobcovi aj jednorázovo zaplatil. Závery súdu prvej inštancie o tom, že v zmysle Dohody o vyrovnaní z 29.06.2009 došlo k zmene vzájomných práv a povinností z ústnej kúpnej zmluvy, teda na základe vôle oboch strán na ich splatení v rozsahu na úrovni istiny je potrebné považovať za správne.

13. Odvolací súd len dodáva, že je nesporné, že úmyslom žalovaného v zmysle Dohody o vyrovnaní, ktorou došlo k zmene vzájomných práv a povinností z ústnej kúpnej zmluvy, dôvodom ktorej bolo usporiadanie vzťahov strán sporu v súvislosti s oddľžovaním zdravotníckych zariadení, bolo plniť kúpnu cenu dodaných liekov a zdravotníckych pomôcok jednorázovo bez zaťaženia úrokmi z omeškania v zmysle tejto Dohody, čo aj plnil a tento úmysel s prihliadnutím na výsledky vykonaného dokazovania a závery vyvedené súdom prvej inštancie boli podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi známe. Motiváciou a dôvodom žalobcu uzatvoriť Dohodu o vyrovnaní v zmysle týchto záverov bolo mať pohľadávku podľa možnosti čo najskôr uhradenú, čo nesporne vyplýva aj zo stanoviska žalobcu učiného v priebehu konania. Pokiaľ žalobca tvrdí, že v priebehu konania uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným v súvislosti s uzatvorením Dohody prebiehala komunikácia, kedy sa žalovaný pokúsil navrhnúť žalobcovi aj odpustenie úrokov z omeškania z faktúr, ktoré boli predmetom Dohody, avšak žalobca na tento návrh nepristúpil, ale tento návrh odmietol, čo by malo vyplývať z podania žalobcu z 27.10.2015 a emailu žalobcu žalovanému, ktorý tvorí prílohu tohto podania a v tejto súvislosti namieta, že súd neprihliadol na túto tzv. predzmluvnú komunikáciu medzi stranami, kde si tieto zmluvné strany stanovili podmienky, za ktorých majú záujem uzatvoriť túto Dohodu, odvolací súd uvádza, že ani túto námietku odvolateľa nepovažuje za dôvodnú, pretože tieto tvrdenia žalobcu z podania z 27.10.2015 nevyplývajú. Rovnako žalobca nepredložil žiadnu tzv. predzmluvnú komunikáciu, v zmysle ktorej by vyplývalo, že si zmluvné strany stanovili podmienky, za ktorých majú záujem uzatvoriť túto Dohodu. Z podania žalobcu z 27.10.2015 vyplýva, že zamestnanec žalobcu, ktorý mal na starosti dokumentáciu k oddľženiu nemocníc za obdobie roku 2009 už u žalobcu nepracuje a žalobca mal o to sťažennú situáciu pri získavaní dokumentácie súvisiacej s predmetným oddľžením nemocníc, ku ktorému sa vzťahovala aj žalovaným predložená Dohoda o vyrovnaní práv a povinností. Žalobcovi sa podarilo nájsť len emailovú komunikáciu (email odosielaný zástupcom žalobcu žalovanému - len s označením dátumu a od koho a komu sa zasiela), a žalovanému predkladá svoj návrh dohôd o vyrovnaní práv a povinností a to Dohodu o vyrovnaní práv a povinností na úrovni istiny a návrh Dohody o vyrovnaní práv a povinností na úrovni úrokov z omeškania. Z podania z dňa 27.10.2015 vyplýva, že žalobca žiadal poskytnúť dodatočnú lehotu 7 dní, počas ktorej sa bude snažiť v ďalších archívoch spoločnosti nájsť ďalšiu dokumentáciu, ktorú predloží, prípadne poskytne súdu informáciu o tom, že žiadnu ďalšiu dokumentáciu nemá k dispozícii. Z uvedeného podania teda nevyplývajú skutočnosti uvádzané žalobcom v podanom odvolaní, navyše email adresovaný žalovanému je odoslaný 09.07.2009, s rovnakým dátumom sú návrhy žalobcu, ktoré predkladá ako Dohoda o vyrovnaní vzájomných práv a povinností, teda v čase, kedy už Dohoda medzi stranami sporu bola uzavretá (dňa 29.06.2009). Z obsahu spisu nevyplýva, že by do rozhodnutia súdu prvej inštancie žalobca tvrdené skutočnosti preukázal a o týchto skutočnostiach predložil aj listinné dôkazy. Preto žalobcom tvrdená námietka v podanom odvolaní nie je dôvodná.

14.

Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že súd nesprávne rozložil ťarchu dokazovania, pretože v konaní na súde prvej inštancie to nebol žalobca, ktorý mal povinnosť preukázať, že podpisom Dohody došlo k novácii záväzku, ale túto skutočnosť musel preukázať žalovaný a súd sa musel vysporiadať s unesením dôkazného bremena žalovaným, že jeho záväzok zanikol a nielen odkazovať na výklad čl. 2. Dohody, preto považoval odôvodnenie napádaného rozsudku za arbitrárne a nevykonateľné. Odvolací súd v tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že v civilnom procese platí tzv. prejednacía zásada. Vo všeobecnosti podľa tejto zásady je záležitosťou procesných strán, aké predložia skutkové podklady, vrátane dôkazov. Tvrdiť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a navrhovať dôkazy tejto skutočnosti podporujúce, je tak výlučne vecou žalobcu a žalovaného a každá zo strán nesie procesnú zodpovednosť za to, že svojimi tvrdeniami vnesie do procesu ten skutkový materiál, ktorý bude v súlade s jej procesnými záujmami. Úspech v konaní je možný len za náležitej podpory legitímnosti nároku prostredníctvom dôkazov, ktoré strany predložia. Súd je teda oprávnený založiť rozhodnutie na skutočnostiach predložených procesnými stranami, a to čo strany nepredložia a nepreukážu, nemôže brať za základ pre svoje rozhodovanie. Dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, a teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ žalobca s prihladením na túto jeho námietku následne uvádza, že súd prvej inštancie bol povinný zohľadniť aj rokovanie o uzavretí Dohody, teda že žalobca v žiadnom prípade nemal úmysel žalovanému odpustiť úroky z omeškania, čo podľa jeho tvrdenia vyplýva z podania žalobcu zo dňa 27.10.2015, odvolací súd s poukazom už na vyššie uvedený obsah tohto žalobcom tvrdeného podania dodáva, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom tvrdené skutočnosti nepreukázal.

15. Z týchto dôvodov ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje napadnuté rozhodnutie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcom zamietajúcom výroku podľa § 387 ods. 1 C. s. p., potvrdil ako vecne správny. Podľa § 262 ods. 2 C. s. p., o náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením. Odvolací súd tým, že čiastočne zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, zmenil aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania tak, že žalovanému primal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12 %, a to podľa pomeru úspechu. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262

ods. 1 C. s. p. tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalovanému, ktorý by bol v konaní čiastočne úspešný, žiadne preukázateľné trovy v odvolacom konaní nevznikli.

16. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 18.09.2020.

17. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca prostredníctvom právneho zástupcu dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. Dovolanie napadol potvrdzujúci výrok II. v prevyšujúcej zamietajúcej časti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 3Cob/128/2018-421 z 30.06.2020, ako aj výrok III. a IV. napadnutého rozsudku.

18. Napadnutý rozsudok považuje za svojvoľný, nepreskúmateľný, nakoľko jeho právne závery nereflektujú vykonané dokazovanie a bol vydaný zjavne v rozpore s hmotným právom čím vytvárajú výraznú mieru nepredvídateľnosti v súkromnoprávných vzťahoch. V tomto konaní bol dňa 23.11.2015 vyhlásený súdom prvého stupňa rozsudok, v ktorom žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Súd prvej inštancie jasne zdôvodnil, ktoré ustanovenia Dohody považoval za relevantné, oboznámil sa s obsahom celej Dohody a na základe vykonaných dôkazov vydal rozsudok. Vôči tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, v ktorom namietal, že v zmysle odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sa súd nesprávne vysporiadal s obsahom Dohody, nakoľko článok 1

(vrátane odsekov) je iba konštatovanie existujúceho stavu a predmet novácie je obsiahnutý až v čl. 2, ktorým sa podľa názoru žalovanej, súd prvej inštancie nezaoberal.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob/27/2016 bol z tohto dôvodu napádaný rozsudok zrušený a odvolacím súdom bola uložená povinnosť súdu prvej inštancie, aby sa zaoberal aj článkom 2 Dohody. Na prekvapenie žalobcu, všetky závery súdu prvej inštancie,

ktoré obsahoval rozsudok Okresného súdu Košice II z 23.11.2015, boli v rozsudku Okresného súdu Košice II z 05.09.2018 negované, hoci na to nebol žiaden zákonný dôvod. Žalobca rešpektuje kasačný princíp v odvolacom konaní, avšak odvolací súd nevyslovil taký právny názor, ktorým by musel byť súd prvej inštancie viazaný. Odvolací súd iba konštatoval, že sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom nevysporiadal s celým obsahom

Dohody, a preto sa ňou súd prvej inštancie je povinný zaoberať nanovo. Súd prvej inštancie diametrálne rozdielne vec právne posúdil a žalobu zamietol. Tento postup zakladá mimoriadne prekvapivé rozhodnutie súdu, nakoľko ten istý súd, vyslovil na tento istý prípad rozdielny právny názor, hoci na jeho vyslovenie neboli žiadne zákonné dôvody,

ako napr. záväzný právny názor odvolacieho súdu. Arbitrárnosť, neurčitosť a nepreskúmateľnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré zakladajú dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p., spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd, aj na základe jasného znenia čl. 2.1 Dohody uzavrel, že Dohodou sa upravili aj nároky žalobcu z titulu úrokov z omeškania. Ustanovenie č. 2.1 nemôže mať iný význam, ako ten, ktorý prezentoval žalobca v konaní na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní. V čl. 2.1 Dohody nie je žiadna zmienka o tom, že by sa touto Dohodou upravovali akékoľvek nároky z titulu úrokov z omeškania. Odvolací súd za hmotnoprávny základ úpravy pôvodného záväzku považoval za nový záväzok, vychádzal z ust. § 570 OZ, ktorý upravuje tzv. nováciu pôvodných záväzkov. Podľa § 571 OZ „Doterajší záväzok sa pokladá

za nahradený iba v rozsahu, ktorý nepochybne vyplýva z dohody o novom záväzku”.

Aj napriek skutočnosti, že žalobca touto právnou úpravou argumentoval už v konaní na súde prvej inštancie, súdy sa s ňou doposiaľ nevysporiadali. Podstatou ustanovenia § 571 OZ je to, že zmluvné strany sú explicitne povinné jasne a zreteľne zadefinovať, ktorý doterajší záväzok sa ruší a akým záväzkom sa nahrádza. Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade

s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Podľa čl. 6 Civilného sporového poriadku strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Úspech strany

v spore je determinovaný tzv. unesením dôkazného bremena v spore. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 24.6.2010, sp. zn. 5Obo/52/2010 „Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.

Ak by malo byť predmetom urovnania aj urovanie, resp. odpustenie úrokov z omeškania, tak by táto skutočnosť bola v čl. 2 Dohody vyslovene uvedená. V tomto prípade sú to však iba dohady a tvrdenie proti tvrdeniu, pri ktorých zákon celkom jasne udáva, že sa zmluvný vzťah má riadiť podľa skoršieho zmluvného dojednania. Žalobca už v rámci vyjadrenia

k zrušujúcemu rozsudku odvolacieho súdu uviedol, že veriteľ má v prípade omeškania dlžníka právo na zaplatenie úrokov z omeškania, pričom toto právo nie je nijak a ničím obmedzené. Veriteľ má právo svoje peňažné nároky podľa § 369 Obchodného zákonníka uplatniť kedykoľvek a nie je viazaný žiadnou dobou na ich uplatnenie.

Konštatovanie odvolacieho súdu, že úroky vo vzťahu k žalovanému považoval žalobca

za vysporiadané je podľa jeho názoru nebezpečné a zavádzajúce tvrdenie súdu, ktoré popiera nároky veriteľov na ich práva priznané zákonom. Žalobca vždy hodnoverne preukázal svoje tvrdenia, čo sa však o žalovanom nedá potvrdiť. Žalovaný vyslovene zavádzal súd, keď svoju počiatočnú obranu a argumentáciu zakladal na skutočnostiach, ktoré nikdy nenastali. Pokiaľ sa jedná o samotný proces oddľžovania, žalobca nemal žiaden legitímny dôvod voči žalovanému na ústupok spočívajúci v odpustení úrokov z omeškania. Dôvodom, pre ktorý bola Dohoda uzatváraná bola tá skutočnosť, že tento typ Dohody sa prikladal Ministerstvu zdravotníctva SR ako povinná príloha. Je nevyhnutné upozorniť (opakovane) na Metodický pokyn k predloženiu žiadosti o čerpanie návratnej finančnej výpomoci v rámci koncepcie oddľženia zdravotníckych zariadení, najmä na jeho úvodnú stranu, kde sa v ods. 4 uvádza Predmetom oddľženia podľa schválenej koncepcie boli existujúce záväzky po splatnosti na úrovni istiny so stavom k 30.9.2008”.

19. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 234/07 v zmysle ktorého Ústavný súd SR uviedol, že “V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich

v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl.46 ods. 1 Ústavy SR,

či čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd". Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd sa pri odôvodnení svojho rozhodnutia zamerali výlučne na tvrdenia žalovanej, pričom súdom neprekážalo, že ich žalovaná svojimi tvrdeniami iba zavádzala (napr. vznesená námietka premlčania, nemožnosť oddĺženia, ak sa neuzatvorí Dohoda týkajúca sa úrokov z omeškania...) Dovolateľ z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., poukazuje na rokovanie občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo dňa 03. 12. 2015, kde bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, ktorého veta znie: "Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Zmätočnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu spočíva v tom, že svoje rozhodnutia založili na skutočnostiach, ktoré sú zjavne v extrémnom nesúlade s vykonaným dokazovaním. Týmto postupom súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu je naplnený dovolací dôvod podľa §420 písm. f) C. s. p., ako aj § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

20. Navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3Cob/128/2018 z 30.06.2020 s tým, že mu vracia vec na ďalšie konanie - dovolateľ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

V prípade, ak by Najvyšší súd SR mal za to, je že je možné uplatniť postup podľa § 449

ods. 3 C. s. p., tak navrhuje, aby dovolací súd vydal rozsudok a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 224 106, 37 eur a zároveň dovolateľ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

21. K podanému dovolaniu sa žalovaný vyjadril (č. l. 481) a navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s výkladom práva zo strany konajúcich súdov a výsledkom vykonaného dokazovania, nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., a rovnako ani dôvodnosť dovolania.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

23. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

24. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 C. s. p.).

25. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p., v spojení s § 431 ods.1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý

dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 59/2017 z 08.06.2017).

26. V posudzovanej veci žalobca (ďalej tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní dôvodí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní.

27. Vo vzťahu k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ namietol, že rozhodnutie súdu je zmätočné, nezrozumiteľné, arbitrárne, pretože v rozpore s vykonaným dokazovaním, resp. nesprávnym vyhodnotením dôkazov, založil napadnuté rozhodnutie v rozpore s hmotným právom, ďalej obidva sudy sa náležite nevysporiadali s kategorickým tvrdením žalobcu, ohľadne novácie záväzku týkajúceho sa istiny a úrokov z omeškania, čím mu znemožnili uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl.46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru, súčasne nesprávne sudy preniesli dôkazne bremeno preukázania zmeny pôvodného záväzku zo žalovaného na žalobcu.

28. Vo vzťahu k prvej námietke, ktorou dovolateľ odôvodňuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., teda že sudy na základe vykonaného dokazovania dospeli k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, resp., že zistený skutkový stav nevyplýva z vykonaného dokazovania, dovolací súd zdôrazňuje, že pod nesprávny procesný postup súdu nemožno subsumovať stav, kedy súd nerozhodne v súlade s predstavami strany sporu, alebo keď súd neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu prípadne spočíva na nesprávnych právnych záveroch. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (bližšie viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/241/2018 zo dňa 26.06.2019 a v ňom citované judikáty).

29. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti v konaní (porovnaj R 29/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupnosť súdu,“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, s výnimkou požiadavky o úplnosti, zrozumiteľnosti a presvedčivosti tohto rozhodnutia súdu.

30. Pokiaľ žalobca tvrdí, že konajúce sudy nesprávne posúdili obsah Dohody z 29.06.2009 (hlavne článok 2), ide o proces zisťovania skutkového stavu veci na základe vyhodnocovania vykonaných dôkazov a jeho následné právne posúdenie (zmena vzájomných práv a povinností z ústnej kúpnej zmluvy) a následne podradenie zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu. Posudzovanie odlišných právnych názorov, aj keby jeho výsledkom boli prípadne nesprávne právne závery súdov, by existenciu procesnej vady konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nezakladalo, ani nezakladá.

31. Vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nedostatok jeho odôvodnenia, dovolací súd pripomína, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v

odvolacom konaní (§ 378 ods. 1 C. s. p.).

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní.

32. Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že kritéria v zmysle § 220

ods. 2 C. s. p. spĺňajú, a preto ich možno považovať za dovolaním preskúmateľné ústavné akceptovateľné a rovnako ich nemožno považovať za nezákonné rozhodnutia. Dovolací súd poukazuje na rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorý bol skorším zrušujúcim uznesením nadriadeného súdu - Krajský súd Košice sp. zn. 3Cob /27/2016 zo dňa 31.05. 2017 v zmysle § 391 ods. 2 C. s. p., viazaný. Odvolací súd jednoznačne v ods. 45 (str. 12) rozhodnutia formuloval právny názor a postup pri opätovnom posudzovaní nároku žalobcu s poukazom

na znenie Dohody zo dňa 29.06.2009 (najmä na body 1.6. a 2.1. až 2.3.).

Neakceptovanie bodu 2 Dohody malo za následok nesprávne zistený skutkový stav, pretože uvedeným postupom súd prvej inštancie neakceptoval všetky skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o veci. Preto námietka dovolateľa, že išlo o prekvapivé rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj tvrdenie, že nebol vyslovený záväzný právny názor nadriadeného súdu nemá právne opodstatnenie.

33. Taktiež námietka, že súdy nebrali zreteľ na tzv. predzmluvnú komunikáciu je bezpredmetná. Obidva súdy zhodne konštatovali, že žalobca v tomto smere nepredložil relevantné dôkazy. Podrobne sa toto námietkou zaoberal odvolací súd v odseku 43 a 44 napadnutého rozhodnutia (str. 17 až 18 č.l. 429).

34. Rovnako je bezpredmetná námietka dovolateľa ohľadne nesprávneho rozloženia dôkazného bremena súdom v tomto konaní. Dokazovanie v sporovom konaní je upravené v ust. § 185 a nasl. C. s. p. Je však už vecou súdu a nie sporových strán, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná dokazovanie, ktoré z dôkazov navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesná vada podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie v sporovom konaní je naďalej ovládané prejednávou zásadou. Dôkazne bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazne bremeno ohľadom svojho tvrdenia

(§ 132, § 150, § 151 C. s. p.). Žalobca musí však preukázať skutočnosti, na základe ktorých mu jeho právo patrí. Dôkazne bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí.

Podanie zo dňa 27.10.2015, na ktoré žalobca v konaní poukazoval ako na relevantný dôkaz o prejednaní práv a záväzkov sporových strán, konajúce súdy na základe zisteného skutkového stavu a obsahu listín, vyhodnotili ako neunesenie dôkazného bremena ohľadne jeho tvrdení o opodstatnenosti uplatneného nároku (úroku z omeškania).

35. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Ako ďalej vyplýva z ustálenej judikatúry ústavného súdu, odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

36. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je tiež nevyhnutné

posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

37. Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietnutej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p., v prejednávanom spore nedošlo.

38. V závere svojho dovolania dovolateľ uviedol prípustnosť dovolania len s odkazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., bez špecifikácie.

39. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej zmysle otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

40. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania, v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, teda že ide o prípad, na ktorý sa toto ustanovenie vzťahuje.

41. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písmeno a) C. s. p., nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého sú presne určené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch a domnienkach o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Ak by postupoval inak, rozhodoval by bez relevantného podkladu. Na druhej strane, ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, najvyšší súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd. V takejto súvislosti by tým „suploval“ aktivitu dovolateľa, z vlastnej iniciatívy vyhľadať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.) vid' uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň považuje za potrebné poukázať na prijatý záver, že v dovolaní ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písmeno a) C. s. p., by mal dovolateľ: a) jednoznačne konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť s označením konkrétneho stanoviska, judikatúru, alebo rozhodnutia najvyššieho súdu a doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (vid' uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017).

43. Preto dovolací súd s poukazom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., ani podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., a dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

44. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

45. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.